

אחוריים לפהל
אורי זוהר מפנה בבזז את עכוזו לעבר צלם העיתונות, באחד מרגעי השפל של הופעתו במוצאי שבת.

נציג המורדים
אזרח בשם גזית עלה לבמה, להסביר לאורי זוהר ש"לא כולנו טיפשים", אך זוהר החל לזעק, הגביר את זעם הקהל.

"זה לא פייר", קרא זוהר, "אני כאן באור, ואתם בחושך. נראה שמישהו מכאן יעלה על הבמה!"
גבר בגיל העמידה, סולידי ותרבותי, קיבל את האתגר. הוא עלה על הבמה, הציג את עצמו כגזית. ואז עשה זוהר את הטעות הפטאלית שלו: הוא המשיך להיות שחצן, והחל מתבדח על חשבון האיש. הקהל התקומם, נסער מן העלבון. גזית ניגש אל המיקרופון, הכריז בשקט: "מר זוהר, יש לי הרגשה שאתה חושב שכולנו טפשים. אתה טועה."

אורי זוהר נראה ככו בארון מנוקב. ידידו דן בן-אמוץ, שישב באולם, עלה לבמה, בנסיון גואש להציל את חברו. הוא ניסה להסביר כי מה שאורי זוהר הציג היה טלאפס-טיק, שאמנם לא נוסה עדיין בישראל אבל מקובל בעולם. זה הרגיע עוד יותר את הקהל: "שילמנו כסף טוב! אל תעשו נסיונות עלינו!"

★ ★ ★

דקה נשבר

כמפמר הערב הכין זוהר את בן-חשטו, אייבי נתן. זה היה פשוט, כי זוהר עצמו נמנה עם קבוצת אנשי סתת שבנו את דמותו של אייבי. אחרי שאכלו אצלו במשך שנים, הם הכניסו אותו לאופנה, הפכוהו לחביב הבורסה והתל-אביבית.

כשם שזוהר לא הבחין בשאר השינויים שחלו בשנה האחרונה, לא הבחין גם בשינוי שחל במעמדו של אייבי. מרים כי זהו קטע-בידור, והיו מוכנים לחצוק. אבל כשאיבי התעקש להופיע כאיש-ציבור, לספר ברצינות על שש הדקות ההיסטוריות שנמצא ליד אינדורה גאנדי, הוא הגדוש את הסיאה. לקהל נשבר.

זוהר סמך על אייבי שילהיב את הקהל. אך הקהל נשאר אדיש. כשהופיע אייבי על הבמה, עוד ציפו האלפים הממוררים כי זהו קטע-בידור, והיו מוכנים לחצוק. אבל כשאיבי התעקש להופיע כאיש-ציבור, לספר ברצינות על שש הדקות ההיסטוריות שנמצא ליד אינדורה גאנדי, הוא הגדוש את הסיאה. לקהל נשבר.

שלושת אלפים צופים קמו נגד הבדרן וצעקו: "רמאות!"

את שער, פונה אל הקהל ואומר: "נכון שאני יפה?" הקהל נענה באדיבות.

ככל שהצליח לצבור הכנסות במופעים כאלה, כך גדל בסחורו העצמי. כמו כמה אנשים אחרים בעולם הבידור, השתכנע כי הקהל יבוא לראות אותו, ויהי מה. מפני שאין לו מה לעשות.

באמריקה נעזר בדרך מסוג זה בצוות יקר של כתבים וסופרים, הממציאים לו בדיחות, מכינים לו את התמליל. זוהר, שלמד זמן-מה פילוסופיה, חשב שאינו זקוק לזה. השבוע נסתבר לו שטעה.

★ ★ ★

הקהל ציפה לתמורה מזאה

אין פחורה זולה יותר בישראל של ראשית 1967 מ'אשר בדיחות. הבדיחות ניתכות מכל עבר. הציפורים מציצות אותן מן הגנות. בדיחה שנראתה כנועזת לפני שנתיים, ושבדרן יכול היה לספרה מעל הבמה ולהחשב למהפכן נועז, נעשתה כיום סחורה ללא-ביקוש.

חוץ מזה ישנו מיתון. זוג ששילם פעם 30 ל"י לבילוי של כמה שעות, מתחיל להתייחס עכשיו אל הסכום הזה כאל כסף. בשביל 30 לירות הוא רוצה לקבל משהו. לא רק כמה

שיא ההומור
בערב ענוס זה היה: השלכת ער' גת'קס לפרצופו של אורי זוהר. אבל הפעם החוכמה הזאת לא הצליחה להצחיק את הקהל.

לזוהר צועק

בדיחות חבוטות, ואפילו לא את מראה עכוזו של הבדרן, המושט אל הקהל כהתחכמות עילאית.

כל זה נתברר, לפתע פתאום, בדקות הראשונות של שנת 1967, בתוכנית-חצות של אורי זוהר ב"היכל התרבות" בתל-אביב. קהל של אלפים נהר אל האולם, שילם 15 ל"י לנפש; מילא לא רק את 2500 המקומות של האולם, אלא גם את הכסדרים. כי "לא היה מה לעשות", ומי שלא הוזמן למסיבת סילבסטר (ראה כתבה), הרגיש צורך דחוף להתבדר.

מה שאורי זוהר הגיש הפעם היה מה שהיה רגיל להגיש כל פעם. אלא שהקהל ציפה ליותר. הוא ציפה לתמורה מלאה לכספו, הוא ציפה לגאלה של סילבסטר, שיצדיק את תסרוקות-ההדר של הגברות, מלכות-הערב של הגברים. הוא לא היה מוכן לבלוע את הבדיחות הנדושות, את השחצנות ואת להטוטי-הילדים.

הוא נשאר קר, וקיריותו השפיעה יותר ויותר לרעה על זוהר.

★ ★ ★

"אל תעשו נסיונות עלינו!"

בהפסקה ניתנה רשות-הדיבור לצופים. הם אמרו איש לרעהו שהם מאוכזבים. שרימו אותם. שעושים מהם צחוק. על כן, כאשר עלה שוב אורי זוהר על הבמה,

עד כה זה קרה רק בחלומות-הבלהות של אנשים, ששתו יותר מדי לפני שהלכו לישון בשעות הקטנות של הלילה.

השבוע זה קרה במציאות: קהל אלפים התקומם נגד בדרן שעמד על הבמה, שפך עליו קיתונות של דברי גנאי ולעג, ולא היה חסר הרבה כדי שמישהו מן הקהל יתנפל על הבדרן האומלל, יופגע בו פגיעה גופנית.

האיש שזה קרה לו, השבוע: אורי זוהר.

★ ★ ★

"נכון שאני יפה?"

במשך שנים התנהג הקהל הישראלי שותר-הבידור ככבשה תמימה. הוא נהר לכל מופע, בכל מחיר. הוא צחק בציינות כשאמרו לו לצחוק, מחא כפיים כשאמרו לו למחוא. אם הבדיחות נראו כתפלות, או התוכנית כקלושה, אמר לעצמו: בודאי אינני מבין בזה. הבדרן מבין יותר טוב. באווירה זו התפשטה בחוגי הבידור תופעה של זיוול בקהל, שהחל גובל בהפקרות. תוכניות נקבעו כלאחר יד. המחירים נעשו מפולפלים יותר ויותר. אנשים נדרשו לשלם עשר ואף 15 לירות כדי לראות את הבדרן בהופעתו, נהנה מעצמו על הבמה, לשמוע כמה בדיחות גסות.

נתקעו במעברים, שהיו דחוסים מעל למותר על ידי צופים, ששילמו כסף מלא אך לא מצאו מקומות-ישיבה. עברו דקות ארוכות של דחיפות ורעש, עד שהסדר הושב על כנו.

היה לפניו ים של פנים עוינים. מישהו צעק: "בוז! גועל נפשו!"

זוהר לא תפס עדיין כי זהו המיפנה של הקאריירה שלו. הוא ניסה עוד להתבדח. 15 שנה חיכינו שמישהו יצעק "בוז!" השיב, "יעלה האיש הזה ויקבל את עוגת הקרם ככתנה — ולא בפרצוף!"

עשרות קולות נענו לו מהאולם: "בוז! בוז! רמאות!"

הקהל מתפרע
אחרי קריאת-הבוז הראשונה, נסערו הרוחות ב'אולם. כמה מן הצופים קמו כדי להסתער על הבמה. הם

אחד מן הנהגים העיקרים מן הפרוספריטי הממושך היה אורי זוהר, שהגיע להכנסות של אלפי לירות בערב אחד. תמורת זה נתן לקהל את עצמו. זוהר, צעיר מוכשר שהצליח על הבמה הקלה (בצל ירוק) ובסרטים (עליזה מזרחי). ניסה את כוחו כבדרן-יחיד בער' בים של החמאם. הוא נעזר בבדיחות שנלקטו פה ושם, ושנראו אז נועזות. כשלא היה לו מה להגיד, היה מחליק